

Indenrigsminister *Hans Hækkerups* svar (den 9. marts 1966):

I besvarelse af hr. Ninn-Hansens spørgsmål kan jeg oplyse følgende:

Embedsmænd fra direktoratet for statshospitalerne aflægger ikke sjældent besøg på statshospitalerne med henblik på drøftelser på stedet med såvel læger som andre dér ansatte, og det har efter offentliggørelsen af redegørelsen af 30. november 1964 fra folketingets ombudsmand vedrørende den såkaldte Milfeldtsag næppe kunnet undgås, at spørgsmålet — f. eks. i frokostpauser — har været drøftet de pågældende imellem. Det måtte vel snarere have virket påfaldende, om det ikke havde været tilfældet.

Hvad der er blevet sagt af de forskellige deltagere under sådanne uofficielle samtaler, lader sig ikke nu efterspore, men det er sandsynligt, at der af direktoratets embedsmænd lejlighedsvis er givet udtryk for, at man gerne fra andre overlæger ville høre, om den negative standpunkttagen til dr. Milfeldts ansættelse var et særstandpunkt hos Nykøbingoverlægerne.

Lad mig tilføje, at jeg også selv under min rundrejse til statshospitalerne i sommeren 1965 har bragt spørgsmålet på bane under uformelt samvær med overlæger og andre, uden at jeg af den grund mener at have foretaget mig noget kritisabelt.

At embedsmænd i direktoratet således over for enkelte overlæger alene har søgt afklaret, om Nykøbingoverlægernes tilbagevækning af deres oprindelige indstilling måtte betragtes som et særstandpunkt, der ikke deltes af andre, finder jeg herefter ikke at kunne misbillige, idet jeg tilføjer, at der på intet tidspunkt af direktoratet skriftligt eller mundtligt er fremsat ønske om en stillingtagen til problemet fra overlægeföreningen.

Når hr. Ninn-Hansen i motiveringen til sit spørgsmål bl. a. udtaler, at det i et møde i ombudsmandsudvalget blev meddelt, at jeg ville søge dr. Milfeldt placeret i en stilling, må jeg, for at der ikke skal opstå misforståelser om dette spørgsmål, fastslå, at hr. Ninn-Hansen gør sig skyldig i en erindringsforskydning.

Det, jeg har sagt i udvalget og gentaget i salen så sent som den 16. november 1965 (folketingets forhandling 1965-66 sp. 1316),

er, at jeg naturligvis ingen interesse havde i at hindre dr. Milfeldts ansættelse, men at jeg ikke ville gennemtvinge hans kandidatur mod den indstillende overlæges ønske. Dette standpunkt står jeg stadig fast på.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i færdselsloven.

(Lovforslaget (nr. 121) findes i tillæg A. sp. 1429, fremsættelsen i tidenden sp. 3486).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til færdselslov for Grønland.

(Lovforslaget (nr. 122) findes i tillæg A. sp. 1409, fremsættelsen i tidenden sp. 3491).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Boye Hansen: De ændringer i færdselsloven, som justitsministeren har fremsat forslag om, kan jeg med en enkelt undtagelse i princippet godkende.

Undtagelsen drejer sig for mit vedkommende — og jeg understreger, at det er min personlige opfattelse — om den foreslåede ændring i lovforslagets § 1, nr. 7, til lovens § 44, hvorefter maksimalhastigheden for lastbiler forhøjes fra 60 til 70 km i timen. Ministeren anfører selv i sin skriftlige fremsættelse, at da spørgsmålet om hastighedsgrænsen for lastbiler sidst var til behandling i det høje ting — det var i 1963-64 — da maksimalhastigheden for busser forhøjedes til 70 km, udtaltes der store betænkeligheder ved at forhøje lastbilernes hastighed på grund af disses tekniske udstyr. Spørgsmålet blev stillet i bero på en udbygning af kontroleffersynet med disse vogne.

For mit vedkommende er betænkelighederne stadig til stede. Vi har vel fået det obligatoriske syn af lastbiler, men dels er de vilkår og de faciliteter, hvorunder biltilsynet arbejder, jo ikke af en sådan karakter, at der kan være tale om et effektivt tilsyn. Eftersynene må i mange tilfælde ske på gader og veje, fordi vi endnu mangler biltilsynshaller. Dels er der endnu mange last-